

De wolvenfamilie

In het woud van Idaho woont een wolvenfamilie: vader, moeder en 3 wolvenpups. Ze leven in het reservaat van de Nezperce indianen. De indianen en wolven zijn vrienden. Ze respecteren elkaar. Er leven heel veel wolven in het land en een groep wolven bij elkaar noemen ze een roedel. De leider van de familie heet Motoki. Die naam heeft hij gekregen van de leider van een indianenstam. Motoki betekent 'schaduw.' Het past heel goed bij hem. Zijn vacht is zwart/grijs en in het donker zie je hem bijna niet. Moeder wolf heeft de prachtige naam Lakota gekregen. Dat betekent 'vredelievende wolf.'

Hun oudste pup heet Motomo 'hij die het eerst gaat.' De tweede pup Wahots is ook een naam die goed bij haar past. Wahots staat voor 'huilt erg veel,' en dat doet zij dan ook. De derde, en jongste pup is Kamatz, genoemd naar de grote leider van de wolven van enkele jaren geleden. De wolven hebben het heerlijk in het woud. Er is genoeg te eten en te drinken. Honger kennen ze niet. De pups zijn nog klein en drinken nog bij hun moeder

Lakota. Later zullen ze ook vlees eten, net als hun ouders.

Het woud waar de wolvenfamilie woont is groot en uitgestrekt met reusachtige grote bomen met veel stuiken en gebergte. Het is een ideale omgeving voor de wolvenfamilie.

De tijd verstrijkt en de wolvenpups worden alsmaar groter en sterker. Motomo, Wahots en Kamatz spelen veel met elkaar en je kan al goed het verschil tussen de broertjes en het zusje zien. Hun karakters zijn heel verschillend. Motomo is een durfal en vaak doet hij dingen die een beetje stout zijn. Zijn broertje en zusje plagen bijvoorbeeld en dan net doen alsof hij niets gedaan heeft. Wahots, het zusje, is ook flink gegroeid en de betekenis van haar naam is ‘zij die veel huilt.’ Inmiddels past die niet meer zo goed bij haar. Ze is groot en sterk geworden. Kamatz is ook groot en sterk geworden en al lang niet meer het verlegen wolvenpupje. Nog wel een beetje en altijd heel nieuwsgierig. Als de ouders van het drietal jagen moeten Motomo,

Wahots en Kamatz altijd bij elkaar blijven. Maar regelmatig gaat Kamatz er in zijn eentje op uit. Als Motoki en Lakota dan terugkomen van de jacht, moeten ze de nieuwsgierige Kamatz altijd zoeken. Gelukkig is hij dan altijd in de buurt te vinden. Dan heeft hij zich verborgen onder een struik of zit hij bij het meer. Op een dag gaat het anders. Motoki en Lakota trekken er weer op uit en zoals altijd dragen ze hun jongen op dat ze bij elkaar moeten blijven, want er loeren ook gevaren in het woud.

‘Beloven jullie bij elkaar te blijven?’ zegt moeder Lakota.

‘Ja, mama,’ zeggen ze alle drie in koor, ‘dat beloven wij.’

‘Dan kunnen we met een gerust hart weggaan,’ zegt vader Motoki. ‘Tot straks.’

Vader en moeder wolf zijn nog maar net vertrokken of Kamatz kijkt al weer heel nieuwsgierig om zich heen. Hij verveelt zich en zoiets duurt bij hem nooit lang. Nu Motoki en Lakota weg zijn heeft hij tijd genoeg. Wahots ziet aan de blikken van haar broertje dat hij iets van plan is. Ze fluistert zachtjes in zijn oor:

‘Nee Kamatz, ik weet dat je iets van plan bent, maar je blijft nu hier. Papa en mama hebben ons gewaarschuwd voor de gevaren van het woud. Als je weggaat, dan maak ik me grote zorgen.’

Ondanks dat Wahots maar een paar uur ouder is dan Kamatz, gedraagt ze zich als een tweede moeder voor hem. Kamatz kijkt zijn zusje aan.

‘Papa en mama merken het toch niet. Ze zijn aan het jagen en het duurt wel een tijdje voordat ze weer terug zijn.’

Motomo kijkt zijn jongere broertje streng aan.

‘Luister naar mij Kamatz,’ zegt hij. ‘Ook ik wil dat je hier blijft. Het is niet veilig om weg te gaan, zonder papa en mama.’

Hij voelt aan dat hij er ook iets van moet zeggen als de oudste en de wijste van het stel. Wahots doet er nog een schepje bovenop:

‘Luister naar je grote broer en naar mij, Kamatz, blijf hier en wacht op onze ouders.’

‘Ik begrijp heus wel dat jullie bezorgd zijn,’ zegt Kamatz, maar ik ben zo terug en ga niet ver weg. Ik ken de weg in het woud op mijn duimpje. Lang voordat ze

weer terug zijn, kom ik terug. Ik zal heel voorzichtig zijn, dat beloof ik.'

Motomo en Wahots zuchten. Ze beseffen goed dat Kamatz zich niet door hen laat tegenhouden. Dan haalt Motomo zijn schouders op en zegt:

'Ga dan maar Kamatz, maar let goed op en doe voorzichtig.'

